

AZ AJKAI MŰVELŐDÉSI KÖZPONT SZÍNHÁZTERMÉNEK ÚJJÁSZÜLETÉSÉRŐL

Intézményünk története 1969 márciusában kezdődött. Ekkor adták át ugyanis a gyorsan fejlődő szocialista iparváros (sokáig a „piszkos tizenkettőhöz” sorolt, de 87-ben az emberarcú városért Hild-éremmel kitüntetett) akkoriban minden igényt kielégítő kulturális intézményét. A kultúrotthonban (milyen szép ez a név!) helyet kapott a maga 605 férőhelyével a megye legnagyobb színházterme, volt táncterem, mely ma kiállítóteremként funkcionál, hat kisebb-nagyobb klubterem a különböző és szerencsére egyre szaporodó művészeti csoportok és kisközösségek működését biztosítandó. Megkezdődhetett egy nagyon színes és műfajilag változatos kulturális élet. Egymásnak adták a kilincset és léptek a világot jelentő deszkákra a kor nagy színészei, a bérletes sorozat egy-egy előadása egy hetet ölelt fel, mivel akkoriban a nagy cégek és intézmények (bánya, erőmű, timföld, kórház) színházbérletet ajándékoztak dolgozóiknak.

S ne feledjük a 70-es, 80-as évek legendás rock koncertjeit! Havonta érkeztek városunkba a „legmenőbb” zenekarok, és töltötték meg több száz nézővel a színháztermet, kiváltképp a P. Mobilt övezte különös figyelem és érdeklődés a billentyűs Cserhádi István ajkaisága folytán. Ez nagyon jó volt a rockzene imádóinak, de legyünk őszinték, kicsit „meggyepálták” a nézőteret. A folyamatosan romló körülményekhez hozzájárult a mozi működése is, mivel itt kapott helyet a filmszínház, ahol akkoriban napi rendszerességgel folyt a vetítés. Ezt természetesen nem negatívumként említem, pusztá tényként, mely az elhasználódást jelentősen gyorsította. Minden fontos esemény itt történt: a gálák, fesztiválok, színházak, hangversenyek, iskolai és városi rendezvények, mind-mind itt kaptak helyet.

Mentek az évek mentek, s mi, a művelődési központ dolgozói kezdtük magunkat egyre rosszabbul

érezni a méltatlan körülmények miatt, a szereplők és a közönség előtt egyaránt.

Én 1993-ban kerültem az intézménybe, már akkor nagy álmom volt a színházterem és a hozzá kapcsolt kiszolgáló helyiségek teljes körű átalakítása. Véleményezésre ott sorakoztak előttünk a meg nem valósult építési tervek, ám a „nagy dobás” valahogy mindig váratott magára. Ahogy Ady Endre írta: „szépakarás” és „bús lekönnyöklés” – így történt nálunk is.

Pedig a helyzet egyre kínosabbá vált! Különös dolgok is megtörténtek az évtizedeken át használt és lehasznált teremben. A nagyon szűkre tervezett széksorok düledeztek, ha valaki megmozdult a széken, egy egész sor hinta-palintázott; az előadások alatt sem a fűtést, sem a hűtést nem tudtuk beüzemelni, mert úgy bűgött, mint egy traktor; a színpad padozata elkorhadt, a díszletelemeket bizonyos helyeken alig vagy egyáltalán nem lehetett stabilan rögzíteni; az előfüggönnyet és a trégereket kézi mozgatással vezéreltük, magyarul kurblyiztuk. De a legborzasztóbb mégis az volt, mikor a nagy esőzés és a szigetelés súlyos hiányosságai miatt a gépházon keresztül beáztunk, és a megyei nyugdíjas gála közönségéből néhányan esernyőt kinyitva nézték a színpadi programot.

Aztán eljött a nagy pillanat! Megkaptuk a hírt, hogy a Nemzeti Fejlesztési Ügynökségtől nyert pályázati forrásból rövidesen megkezdődhet a művelődési központ teljes rekonstrukciója. Az átalakítási munkálatok 2006 őszén indultak az intézmény első szárnyának megújulásával. A földszinti részén létrejött az információs központ nyilvános Internet-használati lehetőséggel, s egy igényesen kialakított teraszos vendéglátó, a főtér felé nyitott résszel. Emellett átadásra került a 64 férőhelyes, klimatizált, pódium-előadások megtartására és filmvetítésre is alkal-

mas konferenciaterem, és kellemes helyszínné vált az udvar a szabadtéri színpad létrejöttével. Megszépült az intézmény emeleti kiállítóterme, mely az alkotóknak eddig is kedvelt helyszíne volt. A színházterem és a hozzá kapcsolódó ki-

szolgáló helyiségek felújítása 2009 decemberében kezdődött. Üveges Sándor (volt népművelő) és Györkös József (fotós) lépésről lépésre követte az átalakítás menetét. *(Képes beszámolójukat a CD-mellékleten olvashatják.)*

